

„A viktoriánus Edinburgh életre kel.” – Val McDermid

A HALÁL MŰVÉSZETE

Edinburgh, 1849. Gyilkosság és
gyógyítás között vékony a határvonal.

fine selection

AMBROSE PARRY

Á SOROZAT ELSŐ KÖTETE:

Minden testek sorsa

AMBROSE PARRY

A HALÁL
MŰVÉSZETE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Jacknek

PROLÓGUS

NINCS NŐ EBBEN A BIRODALOMBAN, aki ne ismerné a félelmet. Nem, még ő sem, aki felettünk uralkodik, hiszen nem uralkodónak született. Lánynak született, és ezért vagyok benne biztos, hogy még ő is tudja, milyen félelmetes, magatehetetlen érzés egy férfi tulajdonának lenni. Minden nő érezte már a saját gyengeségéből eredő rettegést a férfikkal szemben, akiknek nagyobb hatalma nem csupán a fizikai termetükből fakad.

Sok férfi uralkodott már felettem. Nem voltak hatalmas férfiak. Gyakran még csak erősnek sem mondhatták magukat. Mert ebben a világban egyiknek sem kell lenned ahhoz, hogy az akaratod alá gyúrd a gyengéket és a magatehetetleneket. Legalábbis azokat, akik elhitték magukról, hogy gyengék és magatehetetlenek.

Életem során sokat tanultam az árulásról és a félrevezetésről, azonban a leggyávább trükk mind közül kétségkívül az, amikor elhittetjük valakivel, hogy nincs hatalma, miközben tudjuk, hogy ennek az ellenkezője igaz.

A túléléshez illetéknéppen az szükséges, hogy a nő megtanulja csillapítani a félelmét; fel kell ismernie és használnia kell a hatalmát. Ezt azonban finoman kell csinálnia. Megfélemlítés nélkül.

Nyílt fenyegetés nélkül. A különleges nőknek az a sorsa, hogy a világ nem fogja megismerni a nevünket: nem fogadhatjuk az elért eredményeink igaz dicséretét még akkor sem, ha azok nagyobbak, mint a férfiak tettei.

Láthatatlanul kell gyakorolnunk a hatalmunkat. Nőként nem kalandozhatunk el egyedül az alkonyat határán túl, ám én nem az időről beszélek, amikor azt javaslom, félhomályban tevékenykedjünk. Az apró résekről beszélek, a fény és a sötétség közötti helyekről, a férfiak vakfoltjairól.

Önök arra kíváncsiak, hogyan tehettem azt, amit tettem, hogyan vehettem el annyi életet a legkisebb gyanú felkeltése nélkül. A válasz saját magukban rejlik. Könnyű elrejtőzni azoknak az orra előtt, akik arra sem tartanak érdemesnek, hogy észrevegyenek.

1849

BERLIN

EGY

ELEG VÉRT ÉRZETT AZ ARCÁN. Láta a fémen, a ruhája anyagán, a falakon és a földön. Azonban az volt a legfontosabb, hogy a vér a mellkasában is lüktetett még.

Will Raven lelassította a légzését, és megtámaszkodott. Hallotta a kőlapokon csattogó lépteket, ahogy az üldözői a tekervényes járat sötétjébe veszttek, habár egy kissé tompán, mert a fülében még mindig a lövés hangja dörgött. Édes illatok szálltak a szélben, egy pékség készített süteményeket a reggeli nyitásra. Az éjjeli levegő egyetlen melegsége csábította az ébersége elaltatására. Edinburghban nem járkált volna ilyen önfeledten a sötétben, ahol még a legrészegebb éjszakán is józan óvatossággal figyelte, mi várhat rá minden sarkon túl. Itt, Poroszországban a hely mássága elvonta a figyelmét az elővigyázatosságról.

A Konigstrassén sétálva támadtak rájuk, az Alexanderplatztól a Spreen átvezető, a Konigliche Schlossig tartó széles úton. A város közepén álló vár egyszerre emlékeztette Ravent, hogy honnan jött, és jelezte neki, milyen messze jár most attól a helytől. A vár megkapó, zöld kupoláját és merev geometriáját látva nehéz volt erősebb ellentétet elképzelni az öreg vulkán tetején álló komor barakkokhoz képest, az otthoni High Street végén. Azonban a legszelesebb utakat itt

is sötét, keskeny járatok metszették, és úgy tűnt, ami azokban bujkál, ugyanolyan, mint a világ másik oldalán.

Három álarcos ember támadott rájuk az árnyak közül, ahol vára-koztak. Egyikük pénzt követelt. Furcsa akcentussal beszélt németül, de az utasítás elég egyértelmű volt. Azonban az egyik társa nyilvánvalóan úgy határozott, könnyebb lesz a halottak zsebeit kifosztani. Előkerült egy pisztoly, azután minden más csak homályos foltta lett Raven számára.

A sors egyetlen vágáson múltott. Kevés sebész dicsekedhetett efféle végkimenetellel. Ez a gondolat mulékony, megkönnyebbült pillanatban sodródott tova, aztán Willt új, rettenetes félelem töltötte el: hogy magasabb árat kell majd fizetnie a végzete megkerüléséért.

Ravent az az előérzet kísértette, hogy erőszakos kezek fognak vele végezni egy ugyanilyen sötét és mocskos sikátorban. Ez a látomás Edinburghban született, 1847 egyik hideg, esős éjszakáján, két évvel korábban, amikor úgy hitte, hamarosan véget ér az élete. Akkor túlélte, ám a látomástól azóta sem szabadult; nem igazán azért, mert félt a haláltól, inkább attól tartott, hogy semmit sem ért el életében. Aggódott, hogy csak erre a pályára alkalmas: hogy magasra törő vágyai csupán önáltatásnak fognak bizonyulni, és hogy ő lényegében olyan férfi, aki *mindenképpen* egy sikátorban végzi, holtan.

Megfordult és a járat eleje felé nézett. Láttá Henryt egy falnak támaszkodva, félig megvilágítva egy utcai lámpa fényétől. Úgy érezte, mintha a dörrenés még mindig a falak között visszhangozna, de valójában már csak a koponyájában verődött ide-oda. Az elmúlt néhány pillanatról csak elmosódott képeket tudott felidézni. Eszébe jutott az ököl ismerős roppanása a csonton, ahogy Henry megpördült egy ütéstől, és a falba csapódott a feje. Valaki felemelt egy

pisztolyt; Raven előrevetődött, hogy félreüsse a fegyvert tartó kart. Lövés. Aztán elfutottak, Raven pedig üldözőbe vette őket.

Raven a földön kuporgó barátjához sietett, és leguggolt elé. Fel-emelte az állát, hogy megnézze az arcát, amin patakokban csorgott a vér. Nagy öröme Henrynek nyitva volt a szeme, noha nem lát-szott benne a megsokott, koncentrált vizsgálódás.

– Hol vannak? – kérdezte.

– Elfutottak. Megsérültél? Véres az arcod.

– Ezt én is mondhatnám. Csak bőrsérülés. Az mindig túlzásba viszi a vérzést. De, azt hiszem, esés közben bevertem valamibe a lábamat. Az jobban fáj. Mi van a hölgyekkel?

Raven végignézett az utcán, ahol megpillantotta Liselottét és Gabrielát egy szökőkút mellett a Schlossplatzon. Amikor a rablás elkezdődött, rájuk üvöltött, hogy fussanak, de nem jutottak mesz-szire. Az ilyesminek mindig hamarabb vége lett, mint az ember gon-dolta. Az egyórásnak tűnő csaták szempillantás alatt lezajlanak a nézők számára. A nők már megálltak, és oda néztek, ahova Henry zuhant.

Raven megpróbálta talpra segíteni a barátját, mire ő felordított.

– Istenek!

Mindketten lenéztek, és sötét csillogást vettek észre Henry comb-ján. Raven ösztönösen megérintette a sebet, mire Henry kétszer olyan hangosan ordított.

– Azt hiszem, téged meglőtttek.

Henry arckifejezése a fájdalom és a zavarodottság keveréke volt.

– Hogyan sikerült a combom elején meglőnie? Háttal voltam neki, és éppen arccal előre pattantam le a falról, amikor meghú-zta a ravaszt.

– Szerencsétlen geller – felelte Raven, tudva, ez mennyivel rosszabbul is elsülhetett volna. Biztos volt benne, hogy a fegyvert tartó gyáva alak Gabrielára célzott, amikor Raven megragadta a karját.

Liselotte és Gabriela aggodalmas arccal siettek vissza segíteni.

– Hallottuk a lövést – mondta Gabriela. – Melyikőtöket találták el?

Raven kérdően nézett rá, arra gondolva, egyértelmű a válasz: azt, aki vérzik. Aztán megérintette a saját arcát. Az arca és a ruhája jobb ujjja is vértettyekkel volt telefröcskölve.

– Ez Henryé – felelte. Ez nem teljesen volt igaz, de nem volt teljesen hazugság sem. – A lábát találták el.

– Sebészhez kell vinnünk – mondta Liselotte sürgető hangon.

– Én sebész *vagyok* – emlékeztette Henry. – Hadd jussak vissza a Schloss Wolfburgra, hogy felmérhessem a kárt!

Raven letépte az inge véres ujját, és erősen Henry combjára tekerte, hogy csillapítsa a vérzést. A férfi mindkét oldalról támogatva képes volt egy lábon sántikálni. Nem voltak messze a lakásoktól, amiken a Jagerstrassén osztoztak.

Éppen oda tartottak, amikor megtámadták őket. Talán azt hitték róluk, hogy gazdag utazók a tengerentúlról. Ha ez így volt, Raven bóknak vette, hogy valaki ennyire tiszteletre méltónak látta, és habár valóban tengerentúli utazók voltak, ő és Henry korántsem voltak gazdagok. A Charité kórházban tanultak, és lipcsei tartózkodásukat követően már két hónapja éltek ott. Előtte Londonban, Párizsban és Bécsben jártak.

Raven kinyitotta a lakások ajtaját, és elkezdte meggyújtani a lámpákat, míg Liselotte és Gabriela betámogatta Henryt.

– Be a hálósobába! – sürgetett Liselotte.

– Ismerősen állhatatos szavak – felelte Raven mérsékelten illetlenül.

Liselotte ciccegett a nyelvével. Már elég régóta ismerte őket ahhoz, hogy ne számítson jobbra. Igazság szerint Raven a történetek után nem érzett magában hajlandóságot a csintalan élvezetekre, inkább csak szerette volna felvidítani a barátját.

– Nem – tiltakozott Henry. – Itt jobb a fény. És fel kell ülnöm.

A központi szobában egy, a kandalló mellett álló kanapéhoz mentek vele.

– Hozzátok be az összes lámpát.

Henry felnyögött a kintól, amikor Raven lehúzta a nadrágját. Kezdte legyőzni a fájdalmat. A sokk és a dolog sürgőssége először még tompították a javát, ám mostanra azok is elmúltak.

Henry óvatosan tapogatódzva vizsgálta meg a sérülést. Ravenre nézett, aki lámpát tartott a combja fölé.

– Nem ment át a golyó. Nincs mélyen, de beszorult.

Minden szóra összerándult. Izzadt. Raven tudta, mi következik; a seb felfedezése óta tudta.

– Attól tartok, meg kell kérjelek, hogy kötelezz le, öreg barátom.

– Á, de mit is állít a te nagy tiszteletben álló Syme professzorod? A nőgyógyászoknak nem volna szabad sebészi munkát végezni.

– És mivel érvel a te nagy tiszteletben álló Simpson professzorod? Mindnyájan a Sebészek Királyi Főiskoláján kaptuk az engedélyünket, nem igaz?

– Legyen. Úgy tűnik, nem nagyon van választásom az ügyben.

Henry visszafeküdt a kanapéra, letette a fejét, majd újra felnyögött.

– Mi van? Még el sem kezdtem.

– Most jutott eszembe, hogy a kórházban felejtettem az eszközeimet. A tieid itt vannak? – Raven mosollyal leplezte az érzéseit, ahogy megpaskolta a kabátzsebét, amiben a kése várakozott. – És ami még fontosabb, kloroformod van?

– Nincs. Egyszerűen ki kell bírnod. – Raven azokat a szavakat visszhangozta, amiket Henry használt egyszer, amikor Raven ábrázatát kellett összevarrnia. Az arcához ért, hogy emlékeztesse a barátját. Henry gyászos képet vágott. – Tréfálok – mondta Raven. – Gabriela, idehoznád a táskámat a hálószobámból?

– Köszönöm – szólt Henry. – Nem is a fájdalom miatt, inkább, hogy ne kelljen látnom a lábamon folyó sonkakezű mészárlást.

– Jaj, ne légy ilyen kényes. Kettő van.

Raven előhúzta a kést a zsebéből. Henry rögtön a pengére pillantott, és észrevette, hogy véres. Raven azt remélte, kábaságában nem gondolkodik el rajta, mitől.

– Remélem, azt előbb megmosod. Ne feledd Semmelweist!

Henry egy Bécsben megismert orvosra utalt. Semmelweis kiadott egy tanulmányt, ami azt taglalta, hogy egy orvostanhallgatókat alkalmazó kórteremben sokkal magasabb a halálozási arány, mint ha szülésznőket vettek volna fel. Fenntartotta, hogy ez azért van így, mert a tanulók egyenesen a boncteremből érkeznek, anélkül, hogy előtte kezet mostak volna, és feltételezte, hogy a hallgatókról kórokozók kerülnek a betegekre. Amikor kötelezte a hallgatókat a klóros vízzel való kézmosásra, a halálozási arány csökkent. Ennek ellenére Semmelweisnek nem volt könnyű dolga a kollégáit meggyőzni az igazáról, és bosszúságát mindenkinek elmondta, aki csak meghallgatta. Henry együttérző közönségnek bizonyult.

Ravent nem kellett ebben a témában kioktatni. Simpson évek óta tanította a hallgatóinak, hogy a gyermekágyi láz egy, a róluk gondoskodó orvos vagy szülésznő által betegről betegre terjedő kórság.

Megkérte Liselottét, hogy töltsön meg néhány kancsót vízzel, és tépjen össze néhány lepedőt sebkötözésre. Amíg a nő eleget tett neki, Raven előkészítette a kloroformot, és arra kérte Gabrielát, hogy

nagyon figyeljen, ha esetleg szükség lesz rá, hogy többet adagoljon Henrynek, míg Raven a lábán dolgozik.

Raven tölcsérré hajtogatott egy kis muszlinarabot, és óvatosan megdöntötte az üveget, hogy a folyadék apró cseppekben hulljon az anyagra. Nem tudott nem arra gondolni, hogy dr. Simpson felfedezésének híre miként előzte meg az utazásai során. A kloroform lassan átváltoztatta a sebészetet, használata sebesen terjedt. Raven Londonban meghallgatta John Snow előadását az adag pontos kimérésének fontosságáról. Aztán tanúja volt, ahogy a férfi bemutatta párologtatógépét, amit az adagolt kloroformmennyiség mérésére talált fel. Aznap éjjel Berlinben viszont egy képzetlen asszisztensre kellett hagyatkoznia, aki félhomályban, üvegből csepegteti a folyadékot, miközben mindnyájan félrészegek.

– Kis cseppeket kell önteni – nyomatékosította Gabriela számára. – Hogy ne lélegezzen be túl sokat.

– Most éppen azon aggódom, hogy túl keveset fogok belélegezni. Raven Henry arca fölé tartotta a tölcsért.

– És vigyázz, hogy ne érjen a bőréhez. Irritáló hatású, és hajlamos nyomot hagyni.

– Hozzád nagyon hasonlóan – tette hozzá Henry célzottan. Azon a véleményen volt, hogy Raven tehetségesen vonzza a bajt.

– Semmilyen szerepem nem volt benne, hogy azok a férfiak megtámadtak.

– Én pedig újra itt vagyok a te társaságodban, egy verekedés véres utóhatásaival a testemen.

– Lehet, hogy te udvarolsz a felfordulásnak, és csupán elég szerencsés vagy, hogy kéznél vagyok segíteni. Így gondoltál már rá?

– Egyszer sem. De azt gyakran említettem, hogy te fogsz a sírba vinni.

Raven átkutatta az emlékeit.

– Ezt még sosem mondtad.

– Nem – vallotta be Henry –, de biztos, hogy gondoltam. Úgy-hogy kérlek, bizonyítsd be, hogy nincs igazam. És ne felejtss el megmosni a kést.

Raven még egy kis kloroformot cseppentett a tölcsérre, és megkérte Gabrielát, hogy tartsa a muszlint, amíg vizet öntött a pengére. Végignézte, ahogy a vér felhígul és lefolyik az acélról, bele az alá helyezett edénybe.

Eszébe jutott valami, amit Gabriela mondott neki az előző, madridi otthonáról. Egy Lavapies nevű helyen nőtt fel. Egy domb alján állt, ahova a város esővize csordogált évszázadokon át a jól gondozott csatornákon át. Az emberek sokszor mostak ott lábat, innen jött a neve.

A sima víz sajnos nem mindent tudott lemosni.

Raven kiürítette az elméjét, és remélte, hogy az elfogyasztott bor hatására inkább csillapodik az idegessége, mintsem remegni kezd a keze. Óvatosan megérintette a sérülés körüli területet. Miután Henry reakciója híján bizonyossá vált, hogy barátja nincs magánál, ki tudta tapogatni a kemény dudort, ahol a golyó megakadt.

Liselotte Raven utasításai alapján vizet csorgatott egy anyagdarabból, hogy lemossa a vért, mialatt Raven megejtette az apró vágást. A lövés szerencsére nem érte a fontosabb erek egyikét sem, habár veszélyesen közel járt a combcsonti ütőérhez. Az élet és a halál közti különbség ezúttal kevesebb mint fél hüvelyk volt.

Raven egy csipesszel rántotta ki a golyót. Már majdnem kidobta, amikor úgy döntött, Henry talán örülne, ha megtarthatná emlékébe.

Liselotte további vizet csorgatott a seb kitisztítására, arcán látott, hogy erősen koncentrálna a feladatára.

A vér és a víz beitta magát a Henry alatti kárpitba, míg Raven varrni kezdett. Megpróbálta nem elképzelni, mit szól majd rettentő főbérlijük, Herr Wolfburg, a kanapé összepiszkolásához.

Henry röviddel ezután magához tért, pislogva és nyögdecselve. Gabriela Ravenre nézett, készen állt a következő adag kloroformmal, ám Henry már felébredt annyira, hogy visszautasítsa.

– Köszönöm, kedvesem, de türelmetlenül vágyom szemügyre venni Raven munkáját. – Grimaszolt. – Istenek, úgy néz ki, mint egy disznóbőr futball-labda! – Aztán Ravenre mosolygott. – Tréfálok. Szépen csináltad, öreg barátom. Hálás vagyok neked. Most pedig, ha nem tekinted fáragatlanságnak meglehetősen erőfeszítéseid után, határozott szándékom, hogy eszméletlenségbe merüljek, amihez nem lesz szükség a kloroformod segítségére. Ha kiderül, hogy reggelre nem haltam meg, kérlek, bizonyosodj meg róla, hogy nyolc előtt felkelek. Langenbeck kilenckor előadást tart a harctéri amputációról, és nem szeretném lekésni.

KETTŐ

— **N**AGYON BÁTOR DOLGOT TETTÉL – mondta Gabriela. Egyikük sem szólalt meg, mióta egymásra borultak. Raven ágyán feküdtek, fáradtan, bágyadtan, mégis távol az alvástól. Liselotte Henryvel maradt, hogy az éjszaka folyamán gondoskodjon róla, habár nem úgy, ahogyan néhány órája talán szeretett volna. Azonban a közeli veszély Ravenből és Gabriélából váratlan szerelmes hangulatot váltott ki; a rettegés szenvedélylő változott.

Raven több hete ismerte Gabrielát, akit egy vacsorán mutattak be neki, amit a Charité kórháznok, dr. Virchow tartott. Noha ő vezette a kórház patológiai osztályát, Virchow-t érdekelte a nőgyógyászat, ezáltal Raven is, aki alacsony rangja ellenére a híres dr. Simpson tanoncaként dolgozott. Mindenki szeretett volna többet tudni a nagy emberről és figyelemre méltó felfedezéséről. Gabriela Rose Mayer barátnője volt, aki jegyben járt Virchow-val. A nő a klo-roformot illetően kevés érdeklődést mutatott Raven mondanivalója iránt, ám észrevehetően figyelni kezdett, amikor a férfi megemlítette élményét az edinburghi fotográfus-úttörőkkel, David Octavius Hill-lel és a néhai Robert Adamsonnal.

Gabriela vékony, sötét szemű és hajú nő volt, göndör fürtjeit lazán kötötte fel, amitől a sörény egyfolytában lebomlással fenyegett. Ravennek azonnal szemet szúrt az otthoni nőkkal szembeni szöges ellentét, akik mereven hátrahúzták a hajukat, a bőrük pedig mindig sápadt volt. A különbségek nem korlátozódtak csupán a kinézetre. Gabriela, aki tizenöt évvel volt idősebb Ravennél, író, képzőművész és időnként modell volt, néhány évvel korábban felháborította gazdag családját azzal, hogy elhagyta arisztokrata férjét. Nem olyan nő volt, aki örömmel köteleződött el a társadalmi szokások iránt, ami egyszerre izgatta Ravent és intette óvatosságra. Mindketten tudták, hogy kapcsolatuk nem tarthat örökké: kétségkívül éppen a mulandósága volt benne csábító. Másként egyikük sem talált volna megfelelő partnerre a másikon.

Raven ránézett Gabrielára az ágy köré helyezett gyertyák fényénél, amiket viaszkeréges üvegek szájába dugott.

– Korábban is folytattam sebészi eljárásokat. A sebészet azonban nem az elsődleges érdeklődési területem. Henry volt a bátor, amiért rám bízta a feladatot.

– Nem, úgy értem, az, ahogy megvédtél bennünket azoktól az emberektől, akik ki akartak rabolni. Ők hárman voltak, te pedig egyedül szálltál szembe velük, tudva, hogy egyiküknél pisztoly van.

Tényleg egy kissé élesen mondta ezt? Az egyik dolog, ami miatt Raven óvatos volt Gabrielával, az attól való félelem volt, hogy a nő már elég bölcs és tapasztalt hozzá, hogy átlásson rajta, és megpillantssa az igazságát annak, amit rejtegetni próbál.

– Fogadni mertem volna, hogy nem lesz ideje újratölteni.

– Elég magas volt a tét.

Raven félrepillantott, aggódva, nehogy az arckifejezése bármit is eláruljon öntudatlanul, különösen azt ne, hogy tévedett a fogadást

illetően. Inkább játékos választ választott, mintha el akarná bagatellizálni.

– Ha lett volna pénzünk, odaadtam volna nekik. De miután elituk az összeset, úgy tűnt, nem volt más lehetőség, mint szembe szállni velük. Nem tartom valószínűnek, hogy fizetség hiányában a bocsánatkérésünket is elfogadták volna.

– Akkor is, három egy ellen nem sportszerű küzdelem, te pedig mégsem futamodtál meg.

– Nem ez volt az első verekedésem, ha erre célzol. Tapasztaltam már annyit, hogy tudjam, akik a gyengéken és gyanútlanokon élőködnek, nem mindig tudnak felnőni a kihíváshoz, amikor valódi küzdelem alakul ki.

– Arra is magas téttel fogadtál.

Raven nem felelt. Az ágya mellett heverő levél vonzotta magára a tekintetét, amire még mindig nem válaszolt. Dr. George Keith elhagyni készült a Queen Street ötvenkettőt, hogy a testvérével, Thomasszal indítson praxist, és Simpson professzor felajánlotta Ravennek az üresen maradt asszisztensi pozíciót. Most már teljesen szakképzett volt, tanoncsága véget ért, és a külföldön töltött év alatt többet tanult az orvostudományról, mint amennyit valaha lehetségesnek gondolt ilyen rövid idő alatt.

És mégis.

Felidézte, amire Henry gyakran utalt azzal, hogy „perverz módon vágyik a felfordulásra”, ahogy ő mondta. Továbbá az anyja szavai is a fejében visszhangoztak, amiket időnként tréfából, néha viszont komolyan mondott.

Beléd bújt az ördög.

Raven már eljutott odáig, hogy azt remélje, ez nem igaz. Rége óta nem volt része káoszban, különösen Edinburgh elhagyása óta,

és azt hitte, azért, mert sikerült megszelídítenie a természetét. Ám most elgondolkodott rajta, nem azért történt-e így, mert nem kínálkozott megfelelő alkalom. Amikor aznap éjjel meghallotta a hívást, az ördög felébredt, bizonyítva, hogy nem halt meg, csupán aludt. És ott, abban a sikátorban, az a férfi megfizetett érte, hogy megzavarta az álmát.

Gabriela a vállára tette a kezét.

– Emlékszel rám? – kérdezte.

– Elnézést. Elkalandoztam. Henryre gondoltam.

A nő nevetett.

– A szomszéd szobánál sokkal messzebbre kalandoztál. Ne nézz ostobának, Raven. Sokszor voltunk együtt, emlékszel? Akármikor együtt hálunk, utána nem vagy itt. – Ostobaság lett volna tagadni. Gabriela előtt pedig különösen. – Valahol messze jársz, valaki más társaságában. Mindig is érdekelt, ki lehet az.

Raven azt szerette volna mondani, ennél bonyolultabb dologról van szó, de nem akarta Gabrielát további kérdezősködésre biztatni. A nő idősebb és bölcsebb volt nála, és Raven attól tartott, keveset titkolhat előle. Megkérdezte magától, miért is akarna titkolózni.

Raven azokra a férfiakra gondolt, akiket Gabriela őelötte megkapott. Nem féltékeny vagy helytelenítő módon gondolt rájuk, inkább azon töprengett, nekik önmaga miféle változatát adta elő. Elgondolkodott rajta, milyen életekbe látott bele, mennyi ember volt már.

– Gabriela, számos különböző helyen éltél, aztán feltépted a gyökereidet, és újrakezdted. Lehetséges valaki mássá válni, újraalkotni önmagunkat? Vagy mindig magaddal viszed azt, aki valójában vagy?

Gabriela egy ujjal végigsimított Raven mellkasán.

– Azt hiszem, azt kell megkérdezned, hogy kivé szeretnél válni. Tudod egyáltalán?

– Sikeres orvossá szeretnék válni. Hogy a kollégáim tiszteljenek, a betegek között pedig keresett legyek.

– Ahhoz miért kellene megváltoznod? Ez minden, ami miatt mostanáig tanultál.

– Igen, de Edinburghban annyira magasak az elvárások és a színvonal, hogy attól tartok, valamiképpen elárulom magam. Ott a hírnév a minden.

Gabriela felhúzta az egyik szemöldökét, és átható tekintettel nézett rá.

– Egy hozzám hasonló nőnek beszélsz hírnévről? Ha lenne bármilyen fogalmad arról az undorról, aminek a tárgya lettem...

– De ezért kérdezem. Lehetséges ténylegesen azzá válni, akit a társadalom elvár az embertől? Vagy annyi az egész, hogy folyamatosan álarcot hordunk a hibás természetünk elrejtésére?

Gabriela ezen elgondolkodott, mielőtt válaszolt volna.

– Ha elég sokáig hordod az álarcot, kényelmessé válik majd. De azzal kockáztatod a mögötte élő ember elvesztését.

Raven úgy gondolta, ezt az árat megéri megfizetni.

– Jártam Londonban, Párizsban, Bécsben és Lipcsében, most pedig Berlinben vagyok. Híres intézményekben tanultam, nagy emberek keze alatt dolgoztam. Úgy kellene éreznem, hogy megváltoztam, mégis sok szempontból attól félek, minden ugyanolyan. Azt hittem, minél többet tanulok, minél többet tapasztalok a világban, annál több leszek. Azt hittem, magabiztosabbá válok majd. Ehelyett olyan, mintha a világ egyre csak nagyobbá válna, én pedig nem tudnék felnőni hozzá.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Gabriela bólintott, és együttérzően nézett rá, amitől Raven egyszerre megnyugodott, mégis gyereknek érezte magát.

– Arra gyanakszom, hogy eleget utaztál, Will Raven. Ha eltévedtél, csakis egy helyen találhatod meg önmagadat.